

Іван БАГРЯНИЙ

**Чи розламає
нас ворог?**

— 1952 —

diasporiana.org.ua

В тій затягій холодній війні, яка з особливою силою вибухла в останні два роки поміж російською об'єднаною внутрішньо єдинопедільською, проімперіялістичною еміграцією та тими „приватними“ чужинецькими колами, які її підтримують фінансово й морально, з одного боку, й українською еміграцією — з другого, виявився один знаменний факт, а саме:

Найнепримиреннішою й найзатятішою в своєму спротиві російській реакції і в наступі супроти неї, а тому й найбільше небезпечною та ненависною для ворога, виявилася та частина української еміграції, яка прийшла на захід зі сталінського раю й організувалася тут політично, яка поставила чоло ворогові, а надто та, що організована в лавах Української Револьюційно-Демократичної Партії та ідейно й морально об'єднана навколо неї. Ця частина поставила одностайний спротив об'єднаним силам російського імперіялізму (ще й синхронізованим з

червоним московським імперіялізмом) і фактично унеможливила здійснення росіянами та „приватними американськими“ колами т. зв. СОНР-у в першій фазі його творення. Вона унеможливила це творення проімперіялістичної російської комбінації, уособлення й узаконення майбутньої російської імперії, колоніальної, збудованої за принципом домінуючого російського народу й підпорядкованих йому нацменшин, т. зв. „народів Росії“. Коротше, ця частина української еміграції завзято протиставилась махровому російському імперіялізмові, й її постава досі була незламною, безкомпромісовою. Це перший факт. І другий факт — російська реакція, разом зі своїми квіслінгами, найлютіше впала усіма своїми засобами пропаганди проти цієї частини української еміграції, а надто супроти УРДП, виявивши особливу неперебірливість у засобах оклепування, очорнювання, поборювання нас, у спробах нас розколоти та розпорошити, зламати нашу добре злютовану цілість. І, нарешті, третій факт, — що про нього свідчить весь цей період холодної війни, — це факт, що російські єдинонеділимські середовища (а вони всі єдинонеділимські) в своїй акції творення „общого фронту“ „народів Росії“, як копії майбутньої об'єднаної російської імперії, і ця копія у вигляді СОНР-у ту імперію мала б узаконювати перед лицем світу, — ставили

ставку на нову з-підсоветську українську еміграцію. Вони робили цю ставку тому, що, власне, тут закопано секрет збереження в майбутньому російської імперії, секрет приєднання чи неприєднання України до Росії, а саме: в поставі нової з-підсоветської еміграції, як речника тієї нової сучасної України, речника українського народу, українських селян, робітників і сучасної української робітничо-селянської інтелігенції. Від вирішення цієї проблеми на еміграції, де то від включення української нової еміграції в „общий фронт“ і здекларування в формі СОНР-у приєднання України до єдиної й неподільної нової Росії залежатиме й приєднання цілого українського народу завтра до тієї Росії, де то залежатиме майбутнє. Ось така була ставка.

Але саме тут і поставлене було чоло. Нова українська з-підсоветська еміграція, а найперше УРДП, як політична організація сучасної України, сказали тверде й рішуче „ні!“ Більше того, УРДП розпочала наступальну акцію супроти російської реакції й повела її з великим успіхом, монтуючи не тільки єдиний фронт нової з-підсоветської еміграції, а й єдиний фронт усієї української політичної еміграції.

І ось тому вся російська проімперіалістична еміграція й „приватні кола“, разом з різною квіслінгівською експозитурою, так напали на

УРДП, на її діячів, на її прихильників. Вони побачили застрашуючий для себе факт і належно оцінили його.

Тим застрашуючим для російських імперіалістів фактом є факт, що носієм ідеї самостійної, вільної, суверенної України сьогодні є вже не пара десятків інтелігентів, „аматорів старовини й фолкльору“, нікому не шкідливих, а є тим носієм ідеї самостійності й незалежності України українське робітництво й селянство, український трудовий нарід. А речником того робітництва й селянства, того трудового українського народу є УРДП. Якщо не вповні, то найбільшою мірою, є його рупором і сумлінням. І ось цей речник заявив і показав своїм прикладом, чого хоче нині українське робітництво й селянство, як воно ставиться до російської імперії та до її червоних, триколових, чорних і інших адораторів. А російські політичні діячі — люди терті й грамотні і прекрасно розуміють, що це значить, — вони переносять цей приклад на великі простори, на більші масштаби, в завтра, туди на схід і з жахом дивляться в майбутнє — що буде, якщо такою самою буде постава всього українського народу? І вони прекрасно розуміють, що постава всього українського народу, всіх українських робітників і селян буде саме така, якщо в їхньому авангарді опиниться така от політична органі-

зація тих робітників і селян, якщо допустити до того, щоб такою провідною організацією стала ось ця пробоева й непримиренна до московського імперіялізму УРДП. Якщо, нарешті, авангардом того українського народу стане об'єднана українська політична еміграція з міцною партією українських робітників і селян в об'єднаному українському національному фронті.

Саме тут джерело жаху російських імперялістів усіх мастей. Треба було бачити (якщо мовиться про приклади), яке враження справляють на російських діячів виступи українських робітників або вчорашніх колгоспників на різних вічах, тими російськими діячами влаштовуваних. Коли український шахтар (як це було в Бельгії на вічі п. Даліна, та це було й на вічах Керенського!) заявляє, що він за самостійну й незалежну Україну, що він проти російської імперії, проти всілякої федерації й проти будь-якої іншої форми збереження тієї імперії. І це не воля одиниць, це — воля мас. Це було стихійно задемонстровано не тільки на вічах, а й у пресі. Надто в УРДПівській пресі. А скільки в авангарді тієї всієї антиімперялістичної кампанії представників українських робітників і селян є УРДП та скільки для імперялістів є загроза, що УРДП виросте завтра в провідну партію всього українського робітництва й селянства та скільки є заг

роза, що сьогоднішня холодна війна завтра переросте в війну гарячу й російська реакція матиме проти себе таку ж саму рішучу поставу всього українського народу, якою є нині постава УРДП й усього, що навколо неї політично й морально об'єднане, — скільки все це стоїть перед російськими імперіялістичними та різними „приватними колами“, як реальна загроза, вони й повели акцію проти цього середовища.

Ім треба стопедувати творення єдиного українського національного фронту, ім треба переставити нову з-підсоветську еміграцію на свій бік; щоб довести світові, що сучасна Україна з ними, решта — „галічане“, а для цього ім насамперед треба розламати УРДП. Ключ до шасливого вирішення проблеми входження України до російської імперії лежить у розламі УРДП, а відтак у розпорошенні психологічного спротиву нової з-підсоветської еміграції, розкладенні її по кількох лініях — дискредитацією її провідних діячів, купівлею нестійких елементів за гроші, творенням проросійських „рухів“ різних квіслінгів і ренегатів тощо, тощо.

УРДП, як політична партія, з самих початків показала себе надзвичайно стійкою, відпорною проти будь-яких ворожих випадів. Складена з елементу надзвичайно ідейного, колишніх в'язнів сталінських тюрем, які нараховують за своїми плечима іноді по десятку років тюрем-

ного іспиту, складена з сталінських каторжан та з їхніх рідних, товаришів і друзів, складена з синів українських робітників і селян, ця партія перетривала Ялтинську угоду, прикладувану до цих людей насамперед, перетривала долю їх, як собак, по європейських румовищах, щоб на оривку вести до Сталіна, перетривала всілякі контролі, скріпінгя, всі ворожі випадки, цькування, непорозуміння, коли було „своя своїх не познаша“, перетривала злидні й усі інші труднощі й не тільки не розпалася, а неухильно росла, гартувалася, розбудовувалася вглиб і вшир і виросла в першокласну політичну організацію — організацію українських робітників, в організацію українських сучасних селян, у політичну силу. Це тим більше знаменно й з національного погляду важливо (і це усвідомлює ворог, бо для нього небезпечно), що багато років, у підсоветських умовах, українське робітництво, селянство й інтелігенція того робітництва й селянства не мали змоги для політичної самоорганізації, — все було роздушувало нещадним чоботом окупанта. При перших же більш-менш сприятливих умовах представники тих селян і робітників закривізувалися політично, виявили великий потяг і волю до політичної самоорганізації та поведи наступальну політичну акцію від імені і в інтересам свого народу, готуючи політичний авангард українського робіт-

роза, що сьогоднішня холодна війна завтра переросте в війну гарячу й російська реакція матиме проти себе таку ж саму рішучу поставу всього українського народу, якою є нині постава УРДП й усього, що навколо неї політично й морально об'єднане, — скільки все це стоїть перед російськими імперіялістичними та різними „приватними колами“, як реальна загроза, вони й новели акцію проти цього середовища.

Ім треба стопедувати творення єдиного українського національного фронту, ім треба переставити нову з-підсоветську еміграцію на свій бік; щоб довести світові, що сучасна Україна з ними, решта — „галічанс“, а для цього ім насамперед треба розламати УРДП. Ключ до шасливого вирішення проблеми входження України до російської імперії лежить у розламі УРДП, а вілтак у розпорошенні психологічного спротиву нової з-підсоветської еміграції, розкладенні її по кількох лініях — дискредитацією її провідних діячів, купівлею нестійких елементів за гроші, творенням проросійських „рухів“ різних квіслінгів і ренегатів тощо, тощо.

УРДП, як політична партія, з самих початків показала себе надзвичайно стійкою, відпорною проти будь-яких ворожих випадів. Складена з елементу надзвичайно ідейного, колишніх в'язнів сталінських тюрем, які нараховують за своїми плечима іноді по десятку років тюрем-

ного іспиту, складена з сталінських каторжан та з їхніх рідних, товаришів і друзів, складена з синів українських робітників і селян, ця партія перетривала Ялтинську угоду, прикладувану до цих людей насамперед, перетривала долю їх, як собак, по європейських румовищах, щоб на оривку вести до Сталіна, перетривала всілякі контролі, скріпінгги, всі ворожі випадки, цькування, непорозуміння, коли було „своя своїх не познаша“, перетривала злидні й усі інші труднощі й не тільки не розпалася, а неушкоджено росла, гартувалася, розбудовувалася вглиб і вшир і виросла в першокласну політичну організацію — організацію українських робітників, в організацію українських сучасних селян, у політичну силу. Це тим більше знаменно й з національного погляду важливо (і це усвідомлює ворог, бо для нього небезпечно), що багато років, у підсоветських умовах, українське робітництво, селянство й інтелігенція того робітництва й селянства не мали змоги для політичної самоорганізації, — все було роздушувало нещадним чоботом окупанта. При перших же більш-менш сприятливих умовах представники тих селян і робітників закривізувалися політично, виявили великий потяг і волю до політичної самоорганізації та поведи наступальну політичну акцію від імені і в інтересам свого народу, готуючи політичний авангард українського робіт-

ництва й селянства. І цим їхнім прегасням сприяв успіх.

А найбільше значення УРДП може в тому, що в час, коли увесь підсоветський український нарід спихано всіма засобами з історичного кову, як неіснуючу націю, обливано його помиями, як нарід „змосковщений“, „зкомунізований“, „зсоветизований“, „зденационалізований“, „безідейний“, „матеріалістичний“, „безпринципний“, „безхарактерний“, „вірний окупантові“ й „вірний російській імперії Сталіна“ тощо, тощо, і як нарід без почуття власної гідности, а надто національної гідности, — в цей час УРДП підвесла слово й сказала „Ні!“ І написала це „ні“ на своїх революційних прапорах. І довела це „ні!“ ділом, прикладом, ставлячи цей приклад як світоч, як маяк для затурканих, забутих, заштовханих і запльованих своїх братів за залізною заслоною. Поставила це „ні“ як маяк і як клич для сьогодні й для завтра, коли холодна війна з нашими ворогами переросте в війну гарячу і коли маси українського народу це „ні“ прогремлять на весь світ гарматами і всіма видами холодної й гарячої зброї.

І ось за це наше „ні!“, категоричне й рішуче, оштірився на нас хижий ворог.

І ось за це наше „ні!“ поведена кампанія на розклад, розлам і ліквідацію УРДП, на ліквідацію всього нашого революційно-демократич-

ного руху. Шлях бо до здійснення російськими імперіялістами своїх мрій лежить сьогодні й лежатиме завтра через розлам УРДП. І ось тому такий крутіж навколо нас.

Що ми бачимо?

Ми бачимо, як пішла походом на нас російська преса панів Вейнбавмів та інших, тавруючи нас епітетами: „комуністів“, „енкаведистів“, „антисемітів“ тощо. Для чого це? Чому російська преса, дискредитуючи навіть російську культуру (яка була все ж таки великою культурою, не заплямованою прикладами безпардонного цькування, наклепництва, хамства), — чому вона вдається до цього? А тому, що хоче напустити на нас чужинецькі органи, як на „комуністів“, „енкаведистів“, „сталінських агентів“, „антисемітів“, щоб ті чужинецькі органи репресували нас, нищили. Таким чином російські імперіялісти хотіли б чужими руками поборювати й ліквідувати нас. Розрахунок дуже простий і дуже підлий. Ми це вже раз спробували в 1946 році, коли певні органи внарештували, було, кілька сот наших людей за подібними наклепами (правда, їх було всіх звільнено, алеж цей факт мав місце!). Того ж хочуть тепер панове російські реакціонери й їхні квіслінги. Ставка на кон'юктуру, коли світ бореться проти комуністів і їхніх агентів. А що з етичного погляду така тактика супроти

нас — це хамство, мерзенність, то це панів, які часом прикриваються навіть плащиком демократів, а вже в кожному разі демократами прикриваві, не турбує. Мета бо виправдовує всі засоби, а мета ж велика — збереження московської імперії, забезпечення її від виходу з неї народів поневолених, а насамперед українського народу.

Нас тавровано публічно проповідниками ГЕНОЦИДУ, проповідниками масового винищення російського народу. Для чого це? Для того щоб напустити на нас чужі судові органи, щоб нас судили, а світова opinio щоб нас не захищала. Бо як же захищати криваних геноцидників?! А ми не могли навіть притягти наклепників до суду, ми не могли захищатися за всіма правилами, бо у нас немає грошей, бо з-підсовєтська еміграція, а в тому числі й УРДП, гола, як „церковна миша“; це старці щодо фінансових спроможностей. Це знав і знає ворог і тому безкарно танцює по наших головах, нацьковує на нас чужинецькі органи, чужі охранки.

Нас обвинувачують у терорі, нас дискредитують найдикішими закидами на зразок закидів московських квіслівів, що виконують волю російських хлібодавців, — закидів у тому, що провідники УРДП, нібито, належали до керівного складу компартії там, за залізною заслоною,

тощо, тощо. Так пише „гулаївська“ преса. А деякі, як от комуністична преса, навпаки, — обвинувачують нас у коляборації з Гітлером і знову таки в геноциді, в антисемітизмі, в фашизмі.

Супроти нас об'єдналися і російські імперіалісти, і їхні квіслінги, різні українські зрадники й ренегати на зразок „гулаївщини“ і представники московської червоної п'ятої колони в образі писак із комуністичних газет в Америці та Канаді.

Коли б навести, що ці останні панове вицисують, то в слабкодушних цього не витримають нерви. Так само як у слабкодушних не витримують нерви того, що пишуть панове на сторінках „Нового Русского Слова“, на сторінках гулаївських рептильок та на сторінках інших російських газет. Скажемо прямо, щоб витримати публічне обвинувачення в геноциді, в антисемітизмі, в енкаведизмі, в комунізмі тощо і не щезнути з політичної арени, не заховати голову в пісок, треба мати дуже сильний характер.

А метою ворога якраз і є — міцними дозами безпардонних наклепів, шельмування, цькування створити нестерпну ситуацію, стан моральної депресії, стан переляку, розгубленості, щоб члени організації з такими закладами панічно розбіглися, покинули все. Словом, ставка на

боягуза. Це одна з тактичних метод розламування нас.

Але ворог бачить, що нас це не бере, що сталінські вчорашні каторжники не дуже то лякаються всієї тієї мерзости, що вони мужньо витримують усі удари і, за малими (за дуже малими) винятками (признаємося, що такі винятки таки є, що деякі слабкодухи далися себе заликати, але ми їм не беремо того за зле: не кожні нерви здатні всю ту мерзоту витримати) — за малими винятками не дають себе зігнати з арені боротьби. Більше того, ворог бачить, що в цій холодній війні УРДП не тільки не слабшає, а навпаки, міцніє.

Тоді ворог вдається до іншої методи. Він купує людей. Різні панове, темні суб'єкти з гулаївського табору та й з деяких інших ренегатських і „приватних“ таборів обіцяють людям гроші, перетягаючи на свій бік, платять. І знову, за невеликими винятками, ця метода розламування нас не дає наслідків. Ворог ставить на плебея, а якраз плебея то серед свідомих українських робітників і селян і немає. Є гуласники, але це все староемігрантська промосковська старовина.

До метод розламування нас належить і намагання купити людей з верхівки або ловлення їх на різні гачки, різні обіцянки. Але це не давало жадного наслідку. І, гадаємо, ніколи не дасть.

Це основні методи розламування нас.

До чого ще вдасться ворог, невідомо.

Зачуваємо стороною, що ворог може вдатися до терору супроти нас на випадок загострення політичної ситуації в світі, конкретно, на випадок війни. Що ж, і це можливе, і ми мусимо бути на це приготованими.

В кожному разі ворог вдаватиметься до багатьох метод розламування нас, бо його метою є й буде побороти й знищити нас з причин, вище викладених. А ми знаємо, що таке наш ворог: це той історичний ворог, що завжди був вірний тезі російських насильників і безжалісних загарбників:

„МОСКВА СЛЄЗАМ НЄ ВЕРІТ“.

Цей ворог без сентиментів, без докорів сумління, коли мовиться про обезголовлювання українських „сепаратистів“, „мазепинців“, „петлюрівців“ і навіть українських націонал-комуністів. А зокрема без сентиментів буде той „оголтелий“ російський фашизм, прояви якого ми спостерігаємо тут і який у червоній машкарі гуляє „там“.

На цьому бо пункті зненависти до нас, до речників сьогоденішнього українського народу, зійшлися всі російські угруповання — від крайньо правих, до крайньо лівих. Всі демократи й не-демократи, соціалісти й монархісти. Ще покійний В. Вияниченко двадцять з гаком років тому це

підмітив і зафіксував у своїй безсмертній характеристиці російських демократів і соціалістів, як людей, що в своєму „темному, хижому, гарчачому почутті національного панування“ в часи революції єдналися з російською чарносотенщиною, з юдофобами й україножерами, з погромниками.

Постає питання, чи розламають вони нас? Чи зженуть з історичної арени? Чи розпорочать? Чи перекреслять наше горде „ні!“ всіма своїми методами розламування та зганяння в становище підлого, зляканого плебей? Чи вони справді поставлять нас на коліна й змусять по-плебейськи просити пощади, коли, скажемо, нацькують на нас світову опінію й чужинецькі органи?

Це питання, на яке наша організація покликана відповісти ділом, тобто не переляком, а твердою постановою, скріпленням своїх лав, зціленням їх, ростом їх, безкомпромісовістю й посиленням боротьби на політичній арені проти ворога та проти ренегатів і зрадників української свободи.

І цим буде дано відповідь на запитання, поставлене часом — чи розламає нас ворог? Чя осмішать і поставить нас на коліна?

Картина була б неповною, якби ми заплющили очі й не сказали, що, на превеликий жаль, до розламування нас прикладає руки не тільки

ворог та його квіслінги, отамани гулаєнки. На жаль (на превеликий жаль!), до розв'язування нас прикладали й прикладають іноді руки й свої українці, і часом навіть добрі українські патріоти. Правда, без особливого ефекту, але все ж таки чомусь прикладають. Маємо на увазі тут не тих „українців“, що з-під стягу вейнбавмського „Східняка“. Маємо на увазі інші прикрі явища, об'єктивно синхронізовані з політикою російської реакції та її квіслінгів.

До таких явищ належали й належать невтаючі випадки гетьманської преси супроти нас. Зокрема ж оригінальною й цікавою останнім часом стала кампанія, розпочата з невідомих причин п. Бульбою-Боровцем супроти УРДП та її проводу. Всі вже знайомі з тим, що сталося. Щоб ознайомити громадянство з; так би мовити, своїм повстанням проти УРДП, п. Бульба-Боровець широко розповсюдив свій журнал „МЕЧ І ВОЛЯ“, де оголосив про свій вихід з УРДП та про вихід з УРДП членів головної команди УНГ. А також про свої, нібито, „розходження“ з УРДП.

Прикрим (щоб не сказати злочинним) у цьому всьому є те, що п. Боровець для ворогів розконспірував таємницю, заявивши, що УНГ на 95 відс. складалася з членів УРДП та що члени головної команди належали до УРДП і на-

віть він сам, як Головний комендант, теж належав до УРДП. Але Бог з ним. Важливе тут не це. Важливе — неприховане намагання розламати УРДП зсередини, фактично закликаючи всіх членів УНГ, що в той же час є членами УРДП, вийти з останньої. А що ті 95 відс. становлять досить поважну частину УРДП, то не важко уявити, яке спустошення замірився зробити отаман Бульба в лавах УРДП. І це в час посиленого наступу російської реакції та різної гулаївщини на нас!

Дехто, на тлі тієї свистопляски навколо УРДП з боку гулаївщини та всієї російської реакції, вдарився об поли від такого несподіваного Бульбиного повстання і запитує стривожено, чи не є це „гулаївщина“ ч. 2?

Ні, це не „гулаївщина“. Ми зовсім далекі від цієї думки. Які справжні причини цього повстання, важко ще сказати. Але час покаже. В кожному разі ми дуже далекі від думки, що це „гулаївщина“.

Формальною причиною до повстання, нібито, як пише сам п. Бульба-Боровець, було „намагання УРДП підпорядкувати УНГ собі.“ Дивний мотив. Якого ще треба спеціального підпорядкування, коли 95% чл. УНГ належали до УРДП, в тому числі члени головної команди й сам Головний комендант? Мотив, для того, щоб повставати проти УРДП, щонайменше

смішний. Хіба ні? Але ми ніде ніколи не говорили про те, що УНГ складалася з членів УРДП, і ніде УРДП не претендувала на „привласнення“ УНГ. Таким же смішним є й мотив, нібито, політичних розходжень п. Бульби з УРДП. Єдине розходження, яке мало місце, було лише в тому, що УРДП не терпить жадної отаманії й жадних „отаманів“. П. Бульба-Боровець знав про це, і, вступаючи до УРДП 1949 року, після того як кустарні спроби створити УНГ з п. Титаренком на отаманському принципі скінчилися цілковитим фіяском, обіцяв не отаманничати більше.

Тільки й розходжень було. Тож, якщо шукати справжніх причин сьогоднішнього повстання п. Бульби і намагання розвалити УРДП зсередини, то причиною, мабуть, є отаманська амбіція п. Бульби-Боровця. Репидив отаманської амбіції. А звідси — нерозрахованість кроку, що веде в дуже небезпечний бік.

Чого було п. Боровцеві підіймати повстання? Через розходження з УРДП в питанні Хвильового? А чи в питанні „кадрів“, цебто тези зі статті „2х2-4“? Про ці „розходження“ ми вперше чуємо. Це зовсім недостатні причини для розламування УРДП на радість гуляни-гуляскам, Керенським і іншим нашим „друзям“. Це зовсім неповажно з боку отамана Бульби.

Зрештою, це нам загадує ще одного, іншого отамана, колишнього члена КПЗУ (Комуністичної Партії Західної України), що, пробувши в тій КПЗУ 8 років, нарешті, порвав з тим усім і пішов організовувати партизанські групи проти Гітлера й проти Сталіна. Й добре організовував... Цей отаман був чесним чоловіком і розумів трагедію Хвильового і ніколи не кидав у нього каменем, а твердив, що Хвильовий своєю кров'ю покутував не тільки свої гріхи, а й гріхи цілого покоління отих заблуканих по КПЗУ та КПБУ, в тому числі гріхи й його (отамана). Цей отаман був чесний чоловік, і я схилию перед ним голову. Бо він не говорив, що Хвильовий застрілювався „з партквитком на серці“, так само як і він не йшов організовувати протисталінських партизан з партквитком у кишені.

Хай цей відступ про іншого отамана буде як ілюстрація, що для чесних людей трагедія Хвильового не може бути причиною розходження й боротьби між українцями, надто ж тоді, коли ім'я Хвильового атакує й вся антиукраїнська реакція, а зокрема атакують московські квіслінги й ренетати, яких засудив Хвильовий своїм гаслом „Геть від задринки Москви!“ і заповів нам не щадити ворога, цебто не щадити й їх.

Так що причини повставати проти УРДП аж так, як це зробив п. Бульба-Борощень, немає й

не було, крім отаманських амбіцій. Але, зрештою, коли комусь хочеться бути „сам собі вельосипед“, то ми не маємо нічого проти. Кожен має право бути сам собі вельосипед. Лише просимо тим „самсобівельосипедом“ не їздити по чужих головах і не робити тієї самої роботи, що її робить ворог.

Чим все це скінчиться, до чого це призведе, питають українські патріоти, кому дорога українська справа, а не приватні амбіції.

Думаємо, що це скінчиться пшиком, і тільки. А особливо думаємо, що, якщо ворог сподівається великого ефекту від Бульбиного повстання для себе, а саме — розвалу УРДП й дискредитації та відходу з політичної арени провідників УРДП та відпаду УРДП від УНРади, то він — ворог — у своїх розрахунках дуже помиляється.

Ми, люди, що прийшли зі сталінського російського раю, бачили багато різного, багато витримали, і якщо ми при всьому тому все таки вціліли, то це значить, що ми маємо міцний хребет.

Той хребет не зламав нам ані Сталін, ані Єжов, не зламають його й панове Керенські з різними „приватними колами“, ані ренегати дикі й гулаєнки, ані наші Вейцбахи, ані будь-хто інший.

Справу з п. Бульбою ми зачислили побіжно, лише як зразок українських помилок, але таких помилок, роблячи ставку на які ворог все таки програє. Ця справа до бажаного ворогом результату не приведе з тієї простої причини, що ті 95%, на які хоче спертися наш шановний отаман Бульба-Боровець у боротьбі проти УРДП, складаються не з наївних, а з політично кутих, високоідейних людей.

Отже, чи, навіть при таких явищах, розвалить нас пан Керенський з паном „отаманом“ Гулаєм? Чи ні?

Маємо заявити з абсолютною певністю, що ні. Досі УРДП, як політична партія й як політичний рух, ішла неухильно по висхідній угорі. По цій лінії вона йтиме й надалі. І чим сильніший буде наступ ворога на нас, тим сильніший буде наш спротив і тим сильніший буде наш контрнаступ. А звідси — тим сильніший буде наш ріст. Знаємо, що люди гартуються в боротьбі і селекція вартостей відбувається в боротьбі. А звідси наша певність і глибока віра, що, якщо ми виходимо нині переможцями в холодній війні з сильнішим від нас ворогом, то тим більше ми вийдемо переможцями в боротьбі з ним завтра. Бо резерви нашого росту невичерпні. А правда стоїть на нашому боці. **Наша українська робітничо-селянська правда!**

Панове Керенські й Вейнбауми, панове ренегати дикі і свійські, різні гуласники, куплені за долари й за рублі, різні „федералісти“ з „Нового Русского Слова“ й так комуністи з „УЩВ“ й подібних рептильок! Ви зможете розламати нас, розкласти й розпорошити лише при одній умові — це коли ви доведете, що ваша брехня сильніша за нашу правду.

А ви цього ніколи не зможете зробити.

Вас споюють у цілість долари, отримані за наклепи й брехню. Нас же споє в залізу когорту велика визвольна ідея нашого народу, і ми глибоко віримо, що об цю когорту ви в недалекому майбутньому все таки розіб'єте собі лоба.

